

Lectuur voor de Jeugd.
DOOR
C. VAN OPHEMERT.

1 JANUARI 1912.

In een Engelsch tijdschrift las ik onlangs een gelijkenis, die wil ik jullie navertellen en er een kort nieuwjaarspraatje aan vastknoopen. De titel van de gelijkenis is: „De Hof des levens.”

Een kleine jongen en zijn zusje wandelden op zekeren dag in een schaduwrijke laan. Op eenmaal zagen zij terzijde van den weg een hooge breede poort. Op een der bogen boven de poort, waren eenige letters aangebracht, die de kinderen dadelijk begonnen te spellen.

D. E. H. O. F. D. E. S. L. E. V. E. N. S.
en er onder stonden de woorden, die het kleine meisje spelde:

T. R. E. E. D. T. B. I. N. N. E. N.

De kinderen bedachten zich dus niet lang, maar traden binnen. Het eerste wat zij zagen, was een mooie engel, gekleed in het wit. De tuin, waarin zij zich bevonden, was prachtig, hij was vol vruchtboomen en bloemen en snelvlietende beekjes. De kinderen waren verrukt over het zingen van de vogels, het gegons der bijen, het kabbelen van 't water, en den geur der bloemen.

„Ge moogt zooveel vruchten plukken en zooveel bloemen, als ge slechts dragen kunt,” zeide de engel, „maar past op, dat ge een goede keuze doet. Er zijn bloemen bij, die verwelken en vruchten, die niet goed blijven.”

„Maar hoe kunnen wij weten, welke de goedblijvende bloemen en welke de beste vruchten zijn?” vroegen de kinderen. „Ik zal het u wijzen, als ge het mij vraagt,” was het antwoord, „en denkt er aan, dat de beste vruchten aan de hoogste takken groeien.” Maar de jongen vond het te veel moeite om naar den top van de boomen te klimmen en daar de beste vruchten te plukken; hij vergenoegde zich met de kleinere appels, die aan de lage takken groeiden. Toen het vruchten plukken hem verveelde, ging hij kapellen jagen.

„Vergeet niet,” zeide de engel wederom, „dat de schitterendste bloemen niet altijd de beste zijn.” Maar het kleine meisje sloeg geen acht op zijn woorden. Zij plukte een grooten bos klapprozen, en toen zij hier vermoeid van was, viel zij in slaap.

Toen zij ontwaakte, stonden de engel en de jongen naast haar, en het begon donker te worden.

„Wilt ge nu nog niet eenige bloemen verzamelen, die goed blijven?” vroeg de engel.

„Zij zijn lang zoo mooi niet als de andere”, antwoordde het meisje.

„Nee, maar zij blijven langer goed,” zeide de engel.

Zij wilde echter niet luisteren, en zij en haar broeder keerden zich om ten

einde den hof te verlaten; toen er een andere poort voor hen verrees.

„De nacht breekt aan,” zeide hun gids. „Dit is de weg, die uit den hof leidt.”

„Uit den hof? Moeten we al heengaan?” vroegen de kinderen.

„Ja, en wat neemt ge met u mede?” was de vraag van den engel.

Het kleine meisje keek naar haar

En wat heeft nu deze eenvoudige geschiedenis, die een gelijkenis is, tot ons te zeggen?

Wij allen treden den „Hof des Levens” binnen, als wij geboren worden, en wij verlaten hem als wij sterven.

Hoe vele jaren hebt gij reeds in den Hof geleefd, mijn jeugdige lezers en lezeressen? Acht, tien, twaalf, veer-

bloemen, die verwelkt waren in haar hand, en haar broeder keek verlangend terug naar de met vruchten beladen boomen.

„Als ik geweten had,” zeide hij, „als ik geweten had, dat wij hier slechts zoo kort zouden zijn, zou ik meer vruchten hebben geplukt.”

„Als ik 't geweten had,” sprak zijn zusje hem na, „zou ik betere bloemen hebben geplukt. Als ik 't maar geweten had.”

Zij verlieten den tuin en de poort werd gesloten. Het was de Poort des Doods.

* * *

tien jaar.” Wat hebt gij verzameld, en wat zult gij nog verzamelen? Dit zijn vragen, die gij u eens stellen moet bij den aanvang van een nieuw jaar.

Januari is een tijd om terug te zien en om vooruit te zien. De naam Januari is bijzonder toepasselijk voor de eerste maand van het jaar, omdat hij komt van Janus, een der Romeinsche goden, die altijd wordt afgebeeld, met twee aangezichten, omdat men hem de macht toeschreef, zoowel vooruit in de toekomst, als achterwaarts in het verleden te kunnen zien.

Wat hebt gij verzameld in den hof? Heerlijke vruchten? Liefelijke bloemen?